

SøndagsOrdet om ”tilgivelse” v. Signe Helbo, 1. søndag efter påske 2020, Johs. 21,15-19

Hvis du finder din Bibel frem fra boghylden derhjemme, eller hvis du går ind på Bibelen Online, og slår op i Johannesevangeliet kapitel 21, vers 15-19, finder du den evangelietekst, der i dag skulle være forkyndt fra prædikestolen. Grundet den nuværende situation, har jeg i dag prædikeret over dagens tekst ved den digitale gudstjeneste, men I skal naturligvis ikke snydes for at få muligheden for også at læse de refleksioner, der ligger til grund for min prædiken. Mon du nu har fået slået op i teksten, så du kan følge med..?

Vi er i tiden efter Jesu opstandelse. I begyndelsen af det kapitel, du netop har læst, står Jesus inde på bredden af Tiberiasø, uden at disciplene kan se, at det er ham. Disciplene har forgæves været ude og fiske. Men nu beder Jesus dem kaste garnene ud på bådens højre side, og da de vil hive garnet i land, er det så fyldt med fisk, at de med det samme bliver klar over, at det er Jesus, der er til stede sammen med dem.

Han bliver nu og spiser sammen med dem, og det er på det tidspunkt, han har samtalen med Simon Peter, der få dage tidligere havde fornægtet Jesus tre gange, selvom han burde have stået fast som en klippe – som navnet Peter da også betyder. Der skulle vise sig, at være lige så lidt klippe over Peter, som over de fleste andre mennesker.

Peters svigt og fald ligner på mange måder en tegning af Storm P., hvor den fremtrædende del af billedet viser en fed, velnæret præst eller biskop, som udstråler glæde over maden og livet - og over sig selv. Han bærer et kors på sit ornat. Det er han synligt stolt af. Bag denne præst med korset på brystet hænger den lidende Kristus på sit kors. Ud fra dette kors stråler et særligt lys. Storm P. kalder billedet for "de 2 kors". Mere står der ikke. Måske har Storm P. kendt Søren Kierkegaards barske ord til biskop Mynster under Kierkegaards kirkekamp i midten af 1800-tallet, hvor han siger til biskop Mynster: "*Det er lettere at bære korset på brystet end på ryggen*". Det må vi give Søren Kierkegaard ret i.

Som biskoppen på tegningen, vil de fleste af os helst bære korset på brystet. Tegningen taler i al sin enkelhed til os om vores egen – og om Peters situation. Peter bar korset på brystet, hvilket vil sige, at han *ville* noget med Jesus. Han ville i hvert fald ikke svigte ham, nej tværtimod kunne han dekoreres med kors og bånd og stjerner på brystet. Peter *ville* noget, selvtilliden var i orden, men da det kom til stykket, var der ikke meget klippe over Peter. Det vidste den gamle salmedigter, Kingo, hvorfor han i salme 186 skriver:

Peter, er du da den klippe
som Guds kirke bygges på?
Hvor kan du da sådan glippe
og i storm ej bedre stå?
Nej! Vor Jesus klippen er,
og hans ord, som alting bær.
Han står fast og aldrig rykkes,
på hans ord Guds kirke bygges.

Kingo var tilsyneladende ligeglad med, at Bibelen fremhæver, at Peter er klippen, Guds kirke skal bygges på. For Kingo er det bedre med ordene: Det er Guds ord, Jesus, der er klippen. Peter svigter. Måske er det derfor, Jesus nu ikke mere kalder ham Simon Peter, men bare Simon Johannes' søn. Klippenavnet har været for svært at leve op til. Og så er det altså, at der stilles store spørgsmål. Ligesom han sagde nej tre gange, da han fornægtede Jesus, får han i dag chancen for at sige ja tre gange. Tre gange spørger Jesus ham: *"Simon, Johannes' søn, elsker du mig?"* Og hver gang svarer Peter: *"Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær."*

I dag hører vi altså, at nej kan blive til ja. At der er nye muligheder – og at tilgivelsen er en mulighed. Hvert af Jesu spørgsmål er en nåde, der strømmer Peter i møde, og for hver gang, Peter får lov at sige ja, svinder lidt at skammen over at have svigtet med sit "nej". Tilgivelsen er således en nådegave.

Jesus sætter Peter i en situation, der forløser ham. Og så får han en opgave: Vogt mine lam!, Vær hyrde for mine får!, Vogt mine får! Den omsorg for andre mennesker, som hører til det at være hyrde, kan Peter nu udfylde, fordi Jesus med sine spørgsmål får svigtet til at træde i baggrunden. Således frisætter Jesus Peter fra skylden og skammen gennem tilgivelsens nåde. Peter kan stadigvæk bruges, og han kan vel at mærke bruges, som han er. Og det er være at bide mærke i.

Jeg tror, Simon Peter er den, mange af os kan kende os selv i, når vi hører evangelierne. Også vi svigter og fornægter dem, vi har kær. Også vi lover ting, som vi ikke kan holde. Også vi pudser lidt for ofte korset på vores bryst. Derfor kan vi også – præcis som Peter – få brug for en ny begyndelse; brug for at der er ting, vi kan få lov til at lægge bag os, for at vi igen kan komme igang med det, der skal gøres, og det liv, der skal leves. Også vi har brug for, at de svigt, vi uundgåeligt vil udsætte vores elskede for, sættes i baggrunden af tilgivelsen.

Man kan finde snavs på enhver. For ingen kan gå igennem livet, uden at den hvide

dåbskjole bliver snavet, som Kingo skriver det i samme salme: *"Intet embed, intet kald / er så helligt, at det ikke / dog kan få en synde-prikke."* Synde-prikke betyder en plet af synd. En plet af fejlbarlighed. En plet af menneskelighed.

Intet menneske kan gå gennem livet uden at fejle. Derfor er det også vigtigt at høre, at der er nye muligheder. At tilgivelsen er en mulighed – og hvad vigtigere er; at dér, hvor vi ikke kan tilgive hinanden, lover Gud os, at hans tilgivelse lyser over ethvert svigt, og at vi, når vi ikke kan finde styrken til at tilgive hinanden, må lade Ham om det. Forhåbentlig kan vi, i Hans tilgivelses nåde, finde frisættelse til at give hinanden de nye muligheder, det er brug for. Amen.